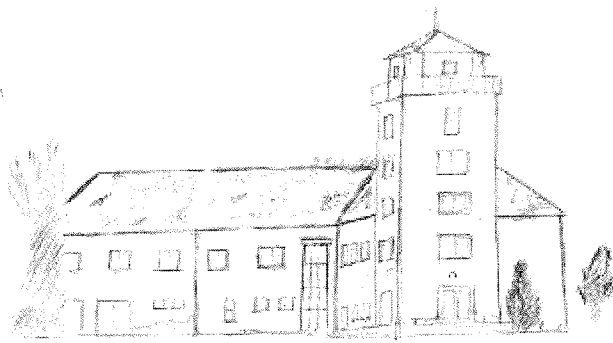
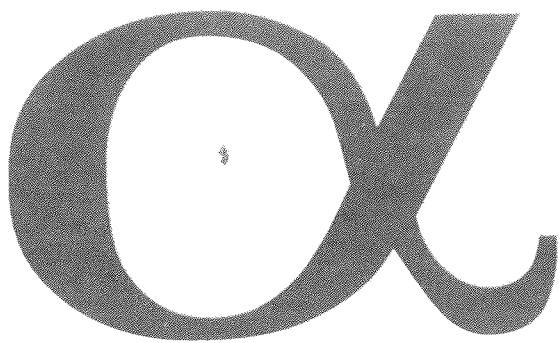

X. évfolyam IV. szám *Alfa, a Szentendrei Református Gimnázium lapja* 2007. Szeptember

Gólyák Tahiban

Az évnyitó után egy nappal elindultunk a gólyatáborba. Mindenki örömmel, izgatottsággal és mégis csöppnyi félelemmel lépte át a táborhely kapuját. Ugyan majdnem mindenki ismert valakit az osztályból, de a többi arc ismeretlen volt számunkra, ami a tábor végére igencsak változott.

Miután lepakoltunk a szobánkban a fiúk szétszéledtek focizni, a lányok röplabdázni indultak. Amikor letelt a szabadidő átmentünk a templomba, ahol különböző ismerkedő játékokat játszottunk. Mivel Székely tanár úr is velünk volt, éneklésben sem volt hiány. Este tábortűzet gyújtottunk, csoportokat alakítottunk, és minden csoport előadott egy bibliai történe-

tet. Ezután megtanultunk egy jó pár éneket, köztük az SZRG indulót is. Kedden kirándultunk egy kicsit. Az

úton nem volt semmi baj attól az aprócska zavaró tényezőtől eltekintve, hogy bőrig áztunk, hogy fújt a szél, és hogy harmincszor hang-

zott el a már legendás kiáltás: "Jaj az esernyőm!" a Tibor részéről, aki nek az esernyője útközben bemondta az unalmast. De mindez megérte, hiszen egy gyönyörű templomot néztünk meg. Vacsoránál megünnepeltük az osztály 0. születésnapját. Este csapatverseny volt, ahol verset is kellett írni.

Szerdán mindenki elmondta a véleményét a táborról, amelyekből azt tudtam kivenni, hogy mindnyájan jól éreztük magunkat, és még a borús időjárás sem szegte kedvünket. Már nem úgy tértünk vissza az iskolába, mint egy összeverődött kis gyerekcsapat, hanem úgy mint egy osztály.

Lissák Domonkos 5. a

Tollforgatók

A gólyatáborban a csapatversenyeken íródott versek
(A versekben szerepelni kellett a Kukutyin, citera, ásít, torta szavaknak.)

1.

Haverom elment Kukutyinba,
Mert kellett neki egy citera.
Útjába akadt egy óriási torta,
Megette, és hazament ásítva.

2.

Kukutyinba mentem,
Tortát eszegettem.
Citerán játszottam,
Utána ásítottam.

3.

Apám eltévedt Kukutyinban,
Ha megtalálom jutalmam három torta.
A tortát nem a nagymamám sütötte,
Az íze olyan, inkább elmegyek a seregbe.
A seregben nekem jut a citera,
Ettől ásít majd minden katona.

Ősztöndíjasok az Adrián

Szinte már el sem hittük, hogy vége lesz végre a tanévnek. De eljött és eljött annak is az ideje, hogy iskolánk lelkes kis csapata, Hargas Daniella, Fazekas

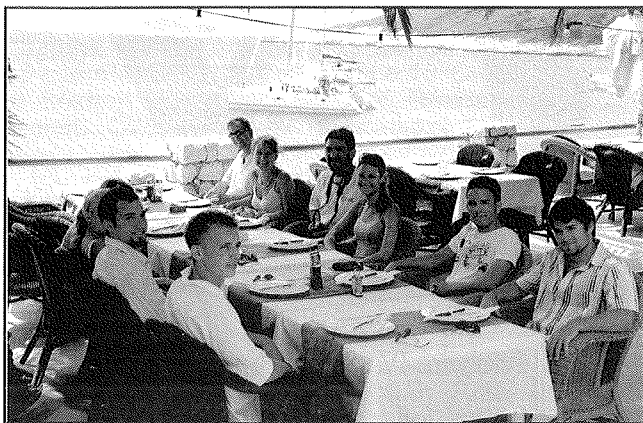
Fanni, Borbényi Bence, Kasza Norbi és Ferenczi Alpár tanár úr elinduljon június 30-án szombat reggel az Adriára. A hosszú autótúrt vége varázslatosra sikeredett. Az autó

magnójából Pavarotti éppen olasz muzsikát énekelt, amikor a hegyekből leérkezve egy kanyart követően eléünk tárult a tenger látványa. A hatás leírhatatlan volt. Még egy órai

utazás és megérkeztünk Tribunjba, ahonnan másnap indultunk egy igen izgalmasnak ígérkező hajóútra. A reggeli bevásárlás eredménye egy jól megrakott óriási defektes bevásárlókocsi valamint egy dalmát sonka. Végül délután 4 órakor a Sagittarius nevű katamarán útra kelt, rajta a 12 fős legénységgel. A legénység tagjai: a vendéglátóink Puskás László és Somogyi Zsuzsa, családjuk Puskás Zsolt, Rabi Ákos és Rabi Zoltán, Kiss László, mi öten és a skipperünk és oktatónk Bende Attila.

Az első fontos állomásunk célja egy szép öbölben a sonka megtisztítása volt. Itt került sor az első tengeri fürdőzésre is. A szél kedvezőnek bizonyult, így vitorlát bontottunk és irány a 109 tengeri mérföldre (1 tengeri mérföld=1852 m) lévő Mljet szigete. Először a gyönyörű naplementét csodálhattuk meg a hajóról, majd kicsit később a telihold bukkan fel a tengerből. Utóbbi annyira lenyűgözte az egész társaságot, hogy mindenki a hajó elejébe csődült és némán figyelte hogyan kúszik mind magasabba a Hold korongja. Holdvilágnál még a navigálás is egyszerűbb volt nem lévén teljesen sötét. Az éjszaka további részében felváltva vezettük a hajót. Úticélunkat reggel nyolc órakor értük el. Egy nagyon szép öbölben kötöttünk ki. Eddigre már mindenki felkelt, megreggeliztünk és elindultunk a sziget nemzeti parkjába. Bicikliket és robogót kölcsönöztünk, így jutottunk el a festői szépségű belső tóhoz. A sósvízű tavat majdnem teljes hosszában végigjártuk. Egy kishajóval átmentünk a tavon található szigetre is, amelyen egy bencés kolostor állt. A sziget körbejárása után fürödtünk a tóban. Délután kettőre értünk vissza a hajónkra. Rövid készülődés után indultunk

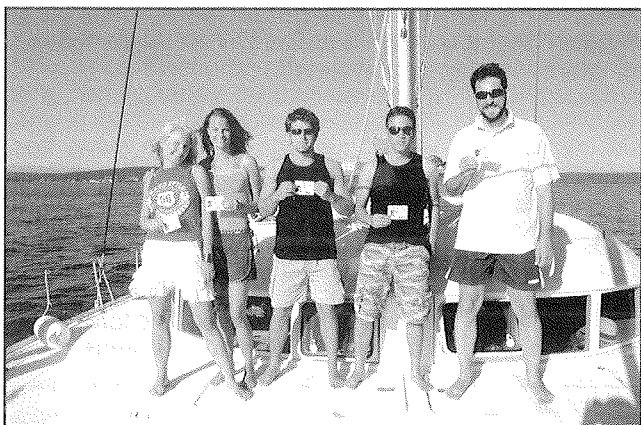
tattuk az utunkat most már Hvar szigete felé. Útközben egy világítótoronynál álltunk meg és fürödtünk a nagyon hullámzó vízben. Délutánra elállt a szél és a hullámozás is megszűnt. Közben elkezdődött a leendő hajóskapitányok oktatása is. Hvar-ra délután érkezünk. A városi szűk utcákon a vár felé vettük az utunkat. A tenger és a sok-sok sziget látványa a várból nagyon gyönyörű volt. Fagyizás közben megnéztük Európa első közházát is. Már beesteledett mire megint hajóra szálltunk, hogy a közeli Palmezsána szigetére menjünk éjszakázni. A kikötő azonban már tele volt így horgonyzással próbálkoztunk, és majd egy órán át tartott, amíg erre kedvező helyet találtunk. A kimerültségtől mindenki hamar elaludt. Reggel megkerültük a szigetet, ahol egy kis öbölben, az ebéd elfogyasztására kiszemelt étterem előtt horgonyoztunk le. Izgagtalan vártuk az ebédidőt, hiszen tengeri herkenyűkből álló étkeket többen most kóstoltunk először. A megkészített lakoma nem csak látványra, de ízre is nagyon jó volt. Ebéd után irány Trogir. Út közben a lányok a frissen elsajátított navigációs tudásukat alkalmazhatták a gyakorlatban is. Este sétát tettünk a régi városrészben, ahol magyar történelmi emlékekre is bukkanunk. A másnapi úton már a fiúk navigáltak. Az útirány megint a kontinens, pontosabban a Krka folyó torkolata. A folyón egészen Skradin városáig lehetett felhajózni. Itt éppen elértük az utolsó kishajót ami a Krka Nemzeti Parkba vitt el minket. A táj csodálatos volt, és egészen különösnek hatott a folyó partján az édesvízi növényzet a tengerpart látványa után. A Krka víz-esésénél nagyon szép kirándulásban volt részünk. Alighogy visszaértünk a hajónkra, hatalmas vihar kerekedett. Egy fél óra múlva

édes víz és a sós víz keveredik, megálltunk egy kagylótelepnél, hogy az ebédrevalót megvegyük. A vendéglátóink ebben is kitétek magukért, a fekete kagyló ebéd mindenkinek nagyon ízlett. Ebéd után fürdés és oktatás.

Késő délután Piskera szigetén kötöttünk ki. Egy kis kápolnában tartottunk áhítatot. A napot este egy bálna kapta be, éjféltkor pedig takerékosságból kikapcsolták a sziget áramellátásáért felelős aggregátorokat. Az égen gyönyörűen ragyogtak a csillagok, egy kis binokulárral több csillaghalmazt is szemügyre vehettünk. A legszebb azonban egy a fél égboltot átszelő fényes meteor látványa volt. Sajnos a hamarosan megjelenő és még mindig jelentős nagyságú holdkorong véget vetett a gyönyörködésnek. Ez az este volt talán a legszebb. Kár hogy sok volt a szűnyog.

Reggel korán keltünk, hiszen öt óras út várt ránk Zadarig, ahol a vizsgánkat lerakhattuk. Út közben még egy kicsit ismételtünk, majd délkor kikötöttünk és elmentünk a zadari kikötő-kapitányságra. Egy igazi tengerész vizsgáztatott, tengerész egyenruhában, úgy ahogyan az kell. A kitűnő oktatásnak köszönhetően egy óra múlva már a hajón ünnepelhettük az öt új tengerészkapitányt. Ebéd, fürdés, tankolás, és az irány Tribunj, ahol leadhatjuk a hajót és befejeződött ez a csodálatos egy hetes vakáció. Hogy teljes legyen a tengeri élménykavalkád, út közben delfinek csatlakoztak hozzánk és egy negyed óráig a hajónk körül ugráltak. Már sötét volt mikor a Sagittarius befutott a nyugalmas tribunji kikötőbe. Még egy utolsó séta a kicsiny óvárosban, a gondolatainkban a hét eseményei kavargtak. Másnap reggel már búcsút intettünk a tengernek azonban az emlékek velünk jöttek. Egy csodálatos vitorlás túra emlékei.

Korcsula szigetére. Az estét városnézéssel töltöttük. A szűk utcákon sétálva akadtunk rá Marco Polo szülőházára (legalábbis a helyiek szerint az volt). Másnap reggel bevásárlás és foly-

azonban amilyen gyorsan jött olyan gyorsan meg is szűnt a nagy szél és a heves esőzés. Nem is volt ezen kívül részünk csapadékbán egész héten (nem is bántuk). Másnap a torkolat fele hajózva, ahol az

Hittan tábor

Mint már oly sokszor, Veszelka Tamás tanár úr idén is megszervezte a hittan tábor (aug. 13 -19.). Ebben az évben a megszokottnál is többen, majd' hetvenen töltöttünk együtt egy hetet a balatonfűzfői református templom kertjében, kicsik (alsó tagozat) és nagyok együtt. Minden napunk közös énekléssel kezdődött, melyet Tanár úr és Török Levente kísért hangszeren, majd a társaság kettébomlott és kicsiknek, nagyoknak külön foglalkozást tartottunk. A több mint húsz al-

sós bibliaórát Albert Éva tartotta, aki ötletesen és játékosan ismertette meg velünk Péter apostol történetét.

A tábor a fiatalok nagyon élvezték, sok szabadidejük volt és számos kedvükre való programot biztosítottunk nekik. Fazekas Andrea tanárnő minden nap lehetőséget nyújtott a közös sportolásra, versenyeket hirdetett. A kisebbek Földi Niki, Fazekas Éva és Bernát Klára vezetésével kézműveskedhettek: rajzolhattak, ragaszthattak, és só-liszt gyurmázhattak. Az ügyes ötletekből na-

gyon szép munkák készültek.

Két alkalommal strandon is voltunk, elmentünk bobozni is, amit mindenki nagyon élvezett, leginkább a legkisebbek, akik most ültek először bobon.

A tábor sorversennyel és Ki Mit Tud?-dal zártuk és vasárnap hajnalban vonatra szálltunk, ami visszahozott minket Budapestre. Ez a 2007-es hittan tábor mindnyájunknak felejthetetlen élmény marad.

Szabó Anna, kísérő

Kerékpárral a Káli medencében

Szívesen jellemezném ezt a táborot egyetlen szóval: az eddigi LEGJOBB! Csodálatos helyen, Kőveskálón, a Káli medence festői szépségű lankái közt volt szállásunk egy végtelenül kedves kis házban egy végtelenül kedves lelkipásztor vendégeiként.

Fantasztikus volt a csapat: az első naptól valódi közösség! Hihetetlen jó hangulat, éjszakákba nyúló beszél-

getések, délutánokon át tartó röplabda, hétvégi bajnokság a strandon, egy kis kerekzés, egy kis pancsolás, egy kis foci, egy kis városnézés, egy kis vízbiciklizés (jó volt Ákos, köszönjük a bemutatót!), egy kis éjszakai kirándulás, egy kis főtt virsli táborvezető módra (azért fogyott pár darab...) és még sorolhatnánk!

Köszönet mindazoknak, akik segítettek és köszönet mindazoknak, akik

egész egyszerűen csak önmagukat adták, hogy mindannyiunk szívében felejthetetlen élmény maradjon ez a tábor. (Nézzétek meg a képeket: www.szrg.hu/diakélet/taborok/2007)

Veszelka tanár úr

NYÁR, BALATONSZÁRSZÓ, SDG

Igen, már megint SDG... De nem kell megjedni, egész izgalmas lesz. Tülpelve a 4 fős rekordon az idei nyári hétre 7-en mentünk (csupa lány). Mindenki nagy öröme ismét Szárszón lehetett a konferencia, a hajdani SDG telep helyén épült hipermodern konferenciaközpontban.

Pont ezen a héten (július 9-15.) nem volt olyan meleg, de azért jópárszor a Balatonban is megmártóztunk.

A délelőtti előadásokon az őstörténetekkel (1Mózes 1-11.) ismerkedtünk, az esti evangelizációk pedig a megterés szükségességével, miértjével, mibenlétével, következményeivel stb. foglalkoztak. Előkerültek olyan izgal-

mas témák is, mint pl. az okkultizmus, vagy a Biblia tévedhetetlensége; ezek az utolsó esti fórumon élénk vitát váltottak ki.

A lelki alkalmakat a fürdőzésen kívül a "tréfásmókás" sportverseny, és az irodalmi vetélkedő színesítette.

Különleges volt ez a hét abból a szempontból is, hogy együtt konferenciáztunk az SDG seniorokkal. Ők olyan nők-férfiak, akik még a háború előtt voltak SDG-sek. Minden nap tartottunk közös alkalmat, amin ők visszaemlékeztek a régi dolgokra.

Ezen kívül Mártí megénekelte a közgyűlésen, K. Réka felvert egy tojást keményre 3,5 perc alatt, Sz. Ré-

ka kicsit beégetett minket képvetítés-kor a képekkel, Dorkát egy párszor vízbe akarták fojtani, Panni a jéghideg Balatonban úszkált, Andin volt egyszer legalább öt kiló ruha, Bori fején pedig vízzel teli léggömböt borotváltak...

Összességében nagyon jól éreztük magunkat, új barátokat szereztünk, számos szép élménnyel, és sok tudással lettünk gazdagabbak.

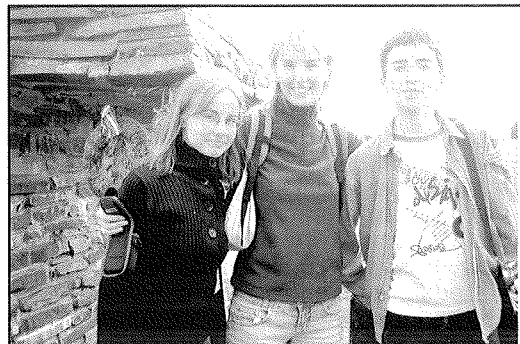
Az SDG csoport tagjai

"Utaid, Uram, ismertesd meg velem!"

Ez volt a jelmondata 2007. július 4-8 között megrendezett 12. Kárpát-medencei Református Iskolák Találkozásának, melyen idén Kovács Rékával és Juhász Norbival vettünk részt. A rendezvénynek a kárpátaljai Técső Református Líceuma adott otthont, remekül megszervezte a szállást, az étkezéseket, és a kirándulásokat. 38 református középiskola 150 diákjával és tanárával ez nem volt kis fel-

adat, ezért elismerés és köszönet illeti Ambrus Pál igazgató urat, a tantestületet, az intézmény alkalmazottait és diákjait, László Károly nagytisztelőt, a gyülekezet presbitériumát és közreműködő tagjait.

Bár a négy nap nagy részében hideg esőt kaptunk, így is eljutottunk a Tatár-hágóra, Munkácsra és Szolyvára, a kárpát-

aljai magyar holokauszt színhelyére. A legnagyobb élményt azonban a Vereckei-hágó jelentette, amit utolsó nap délutánján - már napos időben - csodálhattunk meg. A ki-

rándulások mellett természetesen jutott idő az ismerkedésre, jó hangulatú beszélgetésekre és szakmai fórumra is. Így elmondhatjuk, hogy técsői négy napunkat nagy-nagy

szeretettel töltöttük, és sok élménnyel gazdagodva, fájó szívvel tértünk haza.

Berkó Helga tanárnő

Egy év Frankfurtban

Az előző tanévet Németországban töltöttem, ahol egy nyolc osztályos gimi diákja voltam. Felmerülhet a kérdés, egyáltalán hogyan jutottam ehhez a lehetőséghez? Anyukám kapott Frankfurtban egy évre állást, s mivel ez jó alkalomnak kínálkozott nyelvtudásom fejlesztésére, vele mentem. Eleinte nem igazán akartam kimenni, hosszú rábeszélés eredménye volt ez a döntés részéről. Félttem attól mi vár ott rám. Nem igazán tudtam felmérni a tudásomat, fogalmam sem volt róla mennyit fogok érteni a nyelvből, és vajon ők megértene-e majd engem. Ezen kívül itthoni barátaimtól és az osztálytól sem szerettem volna elszakadni. Végül mégis beadtam a derekam.

Augusztus végén nagy lelkesedéssel érkeztem meg Frankfurtba, ám ez a lelkesedés az első nyelvtanfolyam után egyre csökkent, később pedig hatalmas honvágy lett belőle, amely hónapokig végigkísérte napjaimat. Az első hónapok a suliban nem voltak túl kellemesek. Semmit nem értettem abból, ami körülöttem folyt, és nem mertem megszólalni. Németországban nem létezik olyan, hogy évnnyitó. Az első nap beesnek a diákok az iskolapadba, van egy pár órás megbeszélés az osztályfőnökkel, majd rögtön kezdődik az órarend szerinti tanítás. Meglepett az is, hogy mint új diákot nem kértek arra, hogy mutakozzam be vagy meséljek valamit magamról. Az osztálytársaim zöme nagyon sokáig csak annyit tudott rólam, hogy egy magyar lány vagyok, aki nem tud németül, se angolul. A diákok és a tanárok nem igazán tudták, mit kezdjenek velem: beszéljenek-e hozzám, vagy ne, segítségre szoruló-e vagy sem, és ha igen vajon mennyire.

Ez a helyzet azért idővel változott: amikor a téli szünet után visszamentem, éreztem, hogy határozottan jobban értem őket, s ezzel párhuzamosan elkezdtem egyre többet beszélni. Tavasztól már szinte alig voltak nyelvi problémáim, és több tantárgyból jobb dolgot írtam mint számos osztálytársam. Azokkal a lányokkal akik addig segítettek nekem, szorosabb barátságot alakítottam ki és

mindmáig tartom velük a kapcsolatot. A sulai alapjában véve hasonlított a magyar iskolákhoz, de azért van néhány érdekes különbség. Számomra például sokáig nagy problémát okozott az, hogy nem tudtam mikor van az órák vége. Másfél hónapig tartott, mire rájöttem, hogy a falon egészen fenn, van egy kis lámpa, amely villog párat amikor letelik a 45 perc. Addig ugyanis pechemre épp a lámpa alatt ültem, s onnan sejtettem, hogy lassan vége az órának, hogy a tanár elkezdte diktálni a házi feladatot és a diákok izgatottan mocorogni kezdtek a helyükön. Szünetekben tilos volt az osztályban maradni, még télen is. Ezt úgy oldották meg, hogy a tantermet minden szünetben kulcsra zárták. A tanórák menete is hasonló volt a magyarhoz, bár azért itt is akadtak

munkára és a házi feladatok elkészítésére és minőségére jegyet kaptak a diákok félévkor és év végén is, így ha valaki nem volt jelentkezős típus, hiába írta meg nagyon jól a dolgozatait nem kaphatott jó jegyet. A dolgozatokat pedig nagyon jól kellett megírni, mivel az év végi vagy félévi osztályzat 50%-át tették ki. 1-től 6-ig osztályoztak bennünket, az egyes volt a legjobb a hatos legrosszabb jegy, de ha valakinek ötöse volt már megbukathattak.

Németországban a kedvenc tantárgyaim közé tartozott az énekóra. Igaz az első időszakban elég kemény szolfézt tanultunk, de jutalmul később mi szavazhattuk meg, hogy miről szeretnénk tanulni. Az osztály a mai zenei stílusokat, ezen belül a hip-hop-ot és a rap-et választotta, de érintettük a rockot is, illetve tanultunk egyéb 20. századi zenei stílusokról, mint például a soul, a blues és a rock'n'roll. Igaz nem klasszikus zenéről tanultunk, de ettől függetlenül teljesen komolyak voltak az órák, mindegyik stílusnak megtanultuk a történetét, a híresebb előadók életéről pedig a diákok tartottak kiselőadásokat. Megtanultuk ezeket a zenéket is úgy hallgatni, hogy figyeljünk a hangszerekre, a hangulatra, a hangnemre, és hogy milyen érzéseket fejeznek ki. Klipeket kellett jellemeznünk különböző szempontok alapján, és végül írtunk mindebből egy teljesen komoly dolgot. Az ének órákon érdekes módon soha nem énekelünk németül, mindig csak angolul, és a tanár zongorán kísért minket.

A másik kedvenc órám a tesi volt. Egyrészt azért mert a tornatanár nagyon türelmes volt velem, mindent kétszer-háromszor elmagyarázott nekem, ha kellett, és mutogatott is hozzá. Másrészt viszont tetszett az, hogy a tesi óráknak mindig volt egy témája, amit gyakoroltunk. Részletesen elmagyarázták az elméleti részt is, és nagyon figyeltek a technikára. Ebben a tanévben tanultunk "küzdéni" (ez olyan birkózásféle volt), kosarazni, tollasozni, terem-hokizni, röplabdázni és rögbiztunk is egy darabig. Mivel a technikán volt a nagyobb hangsúly, gyakran a testmozgás hátterbe szorult, ami nem túl jó, de én élveztem, mert nagyon sok újat tanul-

különbségek. Az iskola nagyon jól fel volt szerelve kémiai és fizikai kísérletező eszközökkel, így a diákoknak sok lehetőségük volt kísérletezésre. Hetente egyszer volt egy kémia és egy fizika óra, amelyeken átvettük a tananyag elméleti részét. Ez jóval kevesebb volt a magyar tananyagnál. S volt egy dupla óra, úgynevezett kísérletező óra, amely az egyik héten kémia, a másik héten fizika volt. A dolgozatokban nem annyira az elméleti tudást, hanem inkább a kísérleteket kérték számon. Egyébként, ami a számonkérést illeti, félévente egyszer írtunk dolgozatot az úgynevezett melléktantárgyakból és kétszer a főtantárgyakból (matek, angol, francia, német), persze a nyelvi szódolgozatokat nem számítva. Ez így első hallásra jól hangzik, ám emellett az órai

tam. Osztályfőnöki óránk nem volt, ehelyett úgynevezett Schülervertretung (diákhelyettesítés) volt hetente egyszer. Minden héten más tanárnak kellett feláldoznia az óráját erre a célra. Az órát a két osztálytitkár tartotta, mindenféle tanári segítség nélkül. Előfordult az is, hogy a szaktanárnak ki kellett mennie a teremből, amikor az osztály valami nagyon személyes dolgot akart megbeszélni. Az óra rendje a következő volt: először mindenki javasolhatott témákat, melyek felkerültek a táblára, és ezeket aztán pontról pontra megbeszéltük. Az óráról jegyzőkönyvet kellett vezetni, amit később az osztályfőnöknek megmutattunk. Ezen az órán szavaztuk meg például, hová menjen az osztály kirándulni (ilyen négyszer van egy évben, de mindig csak egy nap), az osztályterem díszítésével kapcsolatos dolgokat, vagy ha valakinek személyes problémája volt egy tanárral, azt is itt kellett közölnie és azután az osztálytitkárok közvetítették a tanár felé. (Ilyen probléma lehetett például, ha valakinek a rossz jegyeit az osztály előtt olvasta fel a tanár, vagy megjegyezést tett arra, hogy mennyi-

re romlik a tanulmányi eredménye.) Olyan is előfordult, hogy az egyik osztálytársunk kiközösítésének az ügyét beszéltük meg egymás között, és próbáltunk megoldást találni arra, hogyan vonjuk őt be a közösségbe. Nagyon izgalmas és érdekes esemény volt számomra a diáktüntetés. Németországban eddig 9 évet jártak a diákok gimnáziumba és a 13. osztály végén érettségiztek. Ezt most gazdasági okok miatt 8 évre csökkentették, amely számunkra nem tűnik olyan nagy dolognak, de a német tanulók életét teljesen felborította. Mivel a tananyagot nem csökkentették és a tanulás tempóját nem növelték, a diákoknak szinte minden nap bent kell maradniuk délután is az iskolában és 4-5 órákor mehetnek csak haza. Ez ellen a rendszer ellen tiltakozott mindenfelé a diákság így a mi sulink is. Reggel amikor megérkeztem az iskolába, egy szórólapot nyomtak a kezembe, amin az állt, hogy a tanulók sztrájkolnak és senki ne menjen be az óráira, illetve kaptunk egy tájékoztatót a nap programjáról amit a tizenharmadikosok állítottak össze. Szónokoltak az udvaron és előadásokat tartottak arról, hogy

mennyire rossz a német oktatási rendszer például az írekével vagy a finnekével összehasonlítva. Az udvar és az iskola épülete be volt borítva hatalmas tiltakozó plakátokkal. Sokat közülük az 5-6. osztályosok csináltak arról, hogyan nézne ki az ő álomiskolájuk. Voltak tanárok, akik beszélgettek a diákokkal, kérdezték őket arról, hogy min javítanának, vagy mi nem tetszik nekik, és a véleményüket feljegyezték maguknak. Délután pedig a diákok plakátokat lengetve, kiáltozva vonultak végig Frankfurt utcáin. Számos hasonló szituációval találkoztam még ez év során, amelyek szokatlanok voltak számomra és sokszor nem is tudtam velük mit kezdeni, de úgy gondolom összességében megérte ezt az évet végigcsinálni még ha voltak nagyon nehéz pillanatok is, mert nemcsak a nyelvtudásom fejlődött, hanem új barátokat is szereztem, megismertem közelebről egy másik országot és egy kicsit kinyílt számomra a világ.

Légrádi Zsófia 9.a

Cserediákként a másik féltekén

A 2006-2007-es tanév idejét is ott töltve, egy esztendő éltem Brazíliában, rotary-s cserediákként Sao Paulo belvárosában. Dél Amerikában a gimnáziumok három évesek, és februártól decemberig tartanak, mint a Déli féltekén majdnem minden országban. Én így szeptembertől decemberig a harmadik évfolyam második félévét jártam ott, és a decemberi-januári nyári szünetem után, februártól júniusig a végzősök első félévében voltam osztálytag.

Nagyon jó tapasztalataim vannak mind az ottani iskolámmal, mind az utazásokkal, amiket alkalmam volt megtenni, mind a brazil emberekkel, valamint a többi 120 cserediákkal, akik velem éltek Sao Paulóban, és a világ 25 különböző országából érkeztek. Rendkívül színes társaság, ország és kultúra részese lehettem, ahonnan örökre szóló élményeket, tapasztalatokat, kapcsolatokat hoztam magammal. A portugál nyelvet felsőfokon sikerült megtanulnom, nagy előnyt szerezve ezzel az összes többi latin nyelv könnyebben való megértésére. Azt hiszem, hogy a meglehetősen gyors nyelvtanulást, a 7.-es-8.-os latin óráknak is köszönhetem, amiken itt az iskolában vettem részt kis-gimnazista koromban. Brazíliában egy 2000 fős gimnázium tagja voltam. Egy hatalmas in-

tézmény, rengeteg különféle sportpályával és órákkal, külön színházteremmel, könyvtárral, uszodával, még írószobát is található az iskolaudvaron belül. Az iskola tanítási színvonala 10. legjobbnak volt elismerve Sao Paulóban, ami nagyon jó eredményt tanúsít.

Más iskolákban is jártam kisebb belterületi falukban, valamint az óceánparton lévő kis erdei településeken, ahol az iskola és a tanítás már egészen másképp néz ki. Sajnos ott se szakképzett tanárok, se affinitás nincsen arra, hogy jó tanulmányi eredményeket érjenek el, és sokat tanuljanak a diákok, hiszen ha a faluban maradva élnek le életüket, akkor sokkal fontosabb nekik a fennmaradáshoz, hogy jól megtanuljanak halászni, minthogy például történelmet tanuljanak. Az írástudatlanok száma az országban kitekintésként 30%-át. Teljesen összehasonlíthatatlan életmódot folytatnak az Amazonas vidékén, és az egyéb esőerdős területeken, mint a tengerparti, legrégebben kialakult városokban és falukban, vagy egy olyan fejlett nagyvárosban, mint például Sao Paulo, vagy Rio de Janeiro. Szintén máshogy élnek a belföldi területeken ahol messze van az erdő is, az óceán is, a nagyobb, fejlett városok, valamint minden külföldi állam vagy kultúra globalizációs hatása, ami arra felé

el sem jut. Ezek mellett a déli országrész egy ötödik életstílust képvisel, ahol leginkább már francia, német, holland nemzetiségű emberek élnek, és az ő kultúrájukat jelenítik meg.

Brazília hatalmas ország, és ez jelenti az államon belüli óriási távolságokat mind földrajzilag, mind a társadalmi rétegeket, mind a jelenlevő természeti adottságok eltérését, vagy a különböző életmódokat. Volt szerencsém megnézni a világ legnagyobb szobrát, az 1145 tonnás Rio de Janeiro-i Krisztus szobrot, amin csak az oldaltalazón kitért karok szélessége 30 méter, valamint sétálni a Copacabana-n, a leghosszabb összefüggő, lakott óceánparton. De Brazília földjén található a híres Amazonas őserdő és folyó is, valamint Földünk legnagyobb, 82 méter magas vízesése, az Iguacu vízesés.

Az ország tulajdonságai és az élményeim is végtelennek tűnnek ahhoz hogy leírhassem, de törekedtem arra hogy minél hitelesebben továbbadjam főbb élményeim és tapasztalataimat, bár természetesen egy cikk csak részben képes megosztani az emberekkel azt, amit én sosem felejték el.

Höbenreich Nóra 11.b

Gólyatábor, ahogyan a 9. a-sok látták

Hétfő reggel fél 8-ra mindenkit behívtak az iskolába. Amíg a buszra vártunk, elindult az ismerkedés. Sok új gyerek jött hozzánk. Eleinte félénkek voltak, de azért hamar megnyíltak. Aztán 8-kor felszálltunk a buszra és megkerestük a saját helyünket. Hosszú utazás várt ránk, mert hogy uticélunk Tótvázsony (a Bakony egy kis falucskája) volt.

Érkezéskor megkerestük a nagy utazótáskánkat, majd elfoglaltuk a szobáinkat. Tágas, hideg szobák voltak, de ez a hangulatot nem rontotta el.

Ebéd után mindenki bemutatkozott az újaknak, és az újak is bemutatkoztak a régieknek és az osztályfőnököknek. Később kisebb csoportokra oszlottunk és ott folytattuk a beszélgetéseket. Megoldottunk pár feladatot és írtunk együtt egy igen érdekes és vicces mesét. A csoportbeszélgetés végeztével mindenkinek húznia kellett egy nevet, majd a személyt, aki a névhez tartozott elhalmozni ajándékokkal.

A délután folyamán kaptunk egy kis szabadidőt. Ezalatt unatkozni nem lehetett, hiszen a faluban volt egy

óriási focipálya -focizási lehetőségekkel- persze. De ezenkívül volt röplabda, és tollas, és a szállásunk pincéjében egy ping-pong asztal is. Akit pedig ezek hidegen hagytak, még mindig lehetett römizni. :

Este készült egy kis tábortűz, és Veszélka tanár úr is behangolta a gitárját, tehát teljes volt a hangulat. Másnap elmentünk Nagyvázsonyba és megnéztük Kinizsi roppant várát. Volt ott pár kiállítás. A toronyban egy hosszú csigalépcső vezetett felfelé, de aki kibírta ezt a túrát, az megcsodálhatta a Bakonyt. Szédítően szép kilátás volt.

Majd miután a szállásra hazaérve megebédeltünk, ismét kirándultunk egyet: Veszprémbe. Megnéztük a püspöki palotát, utána kaptunk egy kis szabadidőt. Miután beköszültük a belvárost, felültünk a buszra és visszamentünk a szállásra.

A kimerítő nap után megvacsoráztunk, pihentünk egy kicsit, majd csoportokra oszlottunk. Ki kellett találnunk egy szindarabot, amit aztán elő is kellett adnunk. Próbáltunk, ruhát váltottunk és lementünk a gyülekezeti terembe. Ott már mindenki jelmezben ült.

A színpadon fellépett: A tékozló fiú (és családja, és a többiek), Jézus és még 5000 ember (meg még néhány hal és kenyér), A 10 csapás (és Mózes, a népe, és az egyiptomiak) és A 10 csapás (és az RTL klub stábja). Mindegyik hatalmas sikert aratott.

Fürdés után, akinek még volt kedve és ereje az gitározhatott, ping-pong-ozhatott vagy römizhetett de aztán mindenkinek mennie kellett aludni. Másnap reggel már elkezdődött a pakolás mivel a későbbiekben már nem volt sok időnk rá. Reggeli után még volt egy áhítat, megtudtuk kik a legaranyosabbak az osztályokból és még mindenkinek volt egy beszélgetős, osztályfőnökös órája. Ebéd után elbúcsúztunk a szállástól, és visszajöttünk a busszal Szentendrére. A gimli előtt egy 12-es diák és egy öregdiák segített kikapolni.

Nagyon jó és emlékezetes volt a gólyatábor - ez egy olyan alkalom, amit az ember nem fog elfelejteni soha sem!!!

Belloni Tamara 9.a

"Miért álltok itt az ég felé nézve?"

Ez volt a 2007-es Csillagpont jelmondata, mely idén Sárospatakon, a Tengerszem Camping területén (és a mellette lévő focipályán) került megrendezésre.

S hogy mi is az a Csillagpont? Egy református ifjúsági találkozó, ami két évente 5 olyan napot jelent - az ország valamelyik pontján (ugyanis mindig vándorol) - amelyet fiatal keresztyének társaságában tölthetsz el, meghozza nagyon is jó hangulatban.

2005-ben vettem részt legelőször (a barátaimmal) ezen a találkozón. Közben sok olyan emberrel ismerkedtünk meg, akikkel még mindig tartjuk a kapcsolatot. Akkor, ott, Debrecenben úgy búcsúztunk el tőlük, hogy "Két év múlva találkozunk!" (Hogy pontosan hol, az még számunkra is rejtély volt.)

Az a bizonyos, sokat emlegetett két év el is telt, s 2007. július 17-én útnak indultunk. Hosszú órák után megérkeztünk Sárospatakra, a Csillagpont táborába, majd sátrat vertünk a régi (debreceni) és új szomszédaink mellé.

Az esti nyitó istentisztelettel kezdett vette a várva várt Csillagpont, aminek sajnos nagyon hamar vége is lett. De hogy mivel telt el az az 5 nap? Minden reggel zenés áhítattal

kezdődött, amit kiscsoportos beszélgetések ("csoportterápiák") követtek. Ebben az évben egy nagyon jó társaságba kerültem, ahol mindenki kész volt megnyílni a másik előtt, így bármiről is legyen szó, tudtunk őszintén beszélgetni. Ezenkívül sokat énekeltünk, játszottunk, amiktől még jobb hangulata lett minden egyes összejövetelünknek. (Mindezt köszönet a csoportvezetőknek, K. Viktornak!) Ezzel telt el minden délelőtt.

Az ebéd (és minden más étkezés) közeledtét a hosszú - a meleg miatt egymást locsoló-, kígyózó sor mutatta.

Délutánonként sem lehetett unatkozni, mindenki találhatott magának elfoglaltságot: részt

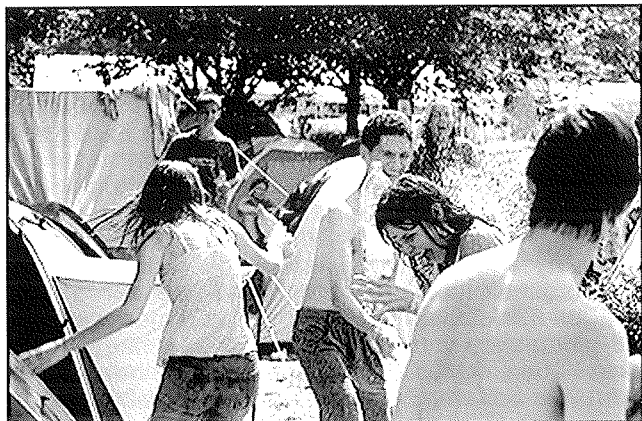
vehettél különböző előadásokon, esetleg kereshettél valami más érdekességet a SakkSéta Térren, ill. a Lehetőségek piacán, vagy csak egyszerűen fűrödhettél egyet a medencében a nagy forróságban.

Az esti áhítat után se lett vége a napnak:

várt a táncház, a különféle koncertek, (rajz)filmek, és persze a KIE és a MEKDSZ kávéházak, ahol napközben is sokan megfordultak. Az éjszakai túrák - Zsófia tanárnő férjének vezetésével - sok embert megmozgattak (köztük minket is). Néha pedig csak kifeküdtünk a fűbe, és az eget kémleltük, annak reményében, hogy esetleg látunk egy-két hullócsillagot...

Majd elérkezett az utolsó este, vele együtt Caramel és Bartók Eszter koncertje, amit szinte senki sem hagyott ki. Igyekeztük kiélvezni az utolsó nap, este, minden egyes pillanatát, így le sem feküdtünk...

Július 21-én, a záró istentisztelet al-

kalmával a Csillagponttal együtt a jókedvnek is vége lett... Eljött a búcsúzás, a hazautazás ideje. Ismét elhangzott az ismerős mondat: "Két év múlva találkozunk!" Beborult az ég, s a szomorkás hangulat mellé megérkezett a szomorkás idő is... 5 nap... 5 felejthetetlen nap, mialatt találkozhattál régi barátaiddal, s szerezhettél melléd sok-sok újat. Összefuthattál ismerősökkel (pl.

Alpár tanár úrral):. És ami a legfontosabb: gazdagodhattál. Lelkileg. Csillagpont... Mindenkinek mást jelent, de annyi biztos, hogy megéri eljönni! Befejezőként egy idézet, ami azt hiszem magáért beszél: "Két évvel ezelőtt egy fogyatékkal élő fiatalokat kísérő srác így összegezte a Csillagpontos élményeit: "Néha megadatik az az életben,

hogy az ember olyan kegyelmi pillanatok, események részese, amelyekkel kapcsolatban úgy érezheti, hogy ezért érdemes volt megszületni! - ilyen volt ez az elmúlt hét... Dícsőség érte Istennek!"

Lánczos Réka 10.a

Amerikaiakkal a Balaton-parton

I dén nyáron egy szép hetet tölthettem a Balatonnál egy amerikai táborban, amit a Pápai Református Gimnázium szervezett. Főleg ebből az iskolából kerültek ki a magyar táborozók, de volt köztük olyan is, aki valamelyik más református iskolából érkezett. Az amerikaiak a pápaiak egyik testvérgyülekezetéből, Minnesotából jöttek, és - mint megtudtam - többük már évek óta minden nyáron ellátogat ebbe a táborba.

Én a táborozást a februárban tartott angol bibliaismereti versenyen nyertem a többi helyezettrel együtt, csak sajnos ők nem tudtak eljönni. Így egyedül vágtam neki ennek a kalandnak, de nem bántam meg, mert sok szép tapasztalattal gazdagodtam. A többi táborozó is nagyon nyitott és barátságos volt, így nem éreztem elveszettnek magam.

Maga a táborhely fenn található Balatonszepezd és Révfülöp között a hegyoldalon, ahonnan szép kilátás nyílik a Balatonra. A lányok a "présház"-nak nevezett köépületben aludtak, itt volt a konyha, és a félig nyitott ebédlő is, a fiúk pedig kinn sátraztak az udvaron. Sok programot szerveztek nekünk, de volt elég szabadidőnk is. Minden reggelt áhítattal kezdtünk, amelyet az éppen soron következő "család" tartott (persze 2 nyelven). Ezek a családok vegyes amerikai-magyar csapatok voltak, amit egy-egy egyetemista fiatal vezetett.

Napközben különböző programok voltak az adott nap témájának megfelelően. A magyar kultúra napján például Budapest nevezetességeiről és a magyar ünnepekről tartottunk előadásokat, aztán megnéztük egy néptánc együttes bemutatóját.

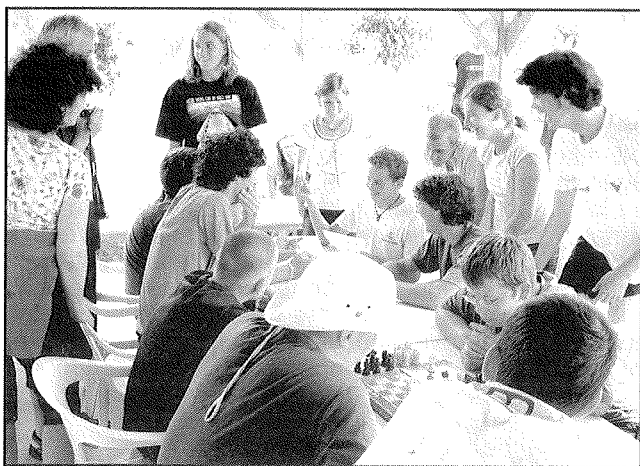
Az amerikai kultúra napján pedig minnesota-i vendégeink főztek, és meséltek nekünk az ő életükről. Az előadások alapján a végén vetélkedőben mérték össze tudásukat a családok. Az utolsó előtti napon a globális felmelegedésről hallgattunk előadásokat, és erről a témáról kellett "play-acting"-eket összeállítani. Persze a

sport sem szorult háttérbe; szinte minden délután lementünk a strandra, de külön sportnapot is tartottunk, ahol röplabdában és fociban mérkőztek meg egymással a csapatok. Ezenkívül lehetett pólót festeni és gyöngyöt fűzni is. Esténként mindig összeültek a családok az aznapi élményeket megbeszélni, aztán a napot tábortűzzel zártuk.

Két egész napos kirándulást is tettünk. Az első vasárnap volt, amikor áthajóztunk Balatonboglárra két nyelvű istentiszteletre, azután egy étteremben vendégül láttak minket a helyiek. Majd Fonyódra mentünk, ahol a Balaton Múzeumot tekintettük meg, és felsétáltunk a kilátóhoz. Szerdán pedig Keszthelyen megnéztük a Festetics-kastélyt, Balatonedericsen pedig az Afrika Múzeumot.

Szerintem nagyon jó volt ez a tábor, mert "élőben" gyakorolhattam a nyelvet, és új ismeretségeket kötöttem, mind magyarokkal, mind amerikaiakkal. Köszönöm a Pápai Református Gimnáziumnak ezt a lehetőséget, remélem, ez a kapcsolat továbbra sem szakad meg. És biztatok mindenkit, hogy megéri nyelveket tanulni, mert nagyszerű élmény, mikor idegen nyelvű emberekkel meg tudjuk értetni magunkat.

Kassai Gyöngyi 9.b

KULCS Templinbe

T öbben tudják az iskolából, hogy tavaly az országismereti verseny keretében kijuthatott a boldog győztes csapat Németországba. Tavaly ezt a csapatot Juhász Borbála, Hargas Daniella és Legeza Luca alkotta. Dancsi "szegény" az Adria ösztöndíj miatt nem tudott hozzánk csatlakozni, de ő majd jövőre ezt bepótolhatja. Így

ketten vághattunk neki ennek a három hetes utazásnak.

A vendéglátó intézmény az ún. Waldhof Schule volt, ahol fogyatékos emberek foglalkoztatásával, gondozásával, és tanításával foglalkoznak. Mi harmadikos gyerekek körül segítettünk, bent ültünk velük az órákon, és segítettünk nekik főként a matekban, ill. felügyel-

tünk náluk.

Az érkezésünkkel annyira fáradtak voltunk, hogy egy kis problémát jelentett akármilyen kommunikáció is, de bőszen bólogattunk mindenre, és hamar rájöttünk, hogy a "ja" milyen hasznos akármilyen kérdés megválaszolására... Repülővel utaztunk, a reptéren már vártak, innen még egy 2 órás út várt

Templinig, miközben Berlint is érintettük.

Az iskolában megismerkedtünk az igazgatóhelyetttel, aki egész ottlétünk alatt mindenben a segítségünkre volt.

A szállásunk közvetlenül az iskola mellett volt, egy külön kis lakás mindennel felszerelve, semmi hiányérzetet nem hagyott maga után. Szállásadóinktól biciklit is kaptunk, azzal fedeztük fel Templit, és kerekeltük körbe a környéket.

Hétközben délelőtt a gyerekekkel voltunk, de ebéd után mehetünk haza, és a délutánt akármivel tölthettük. Voltunk moziban, fagyikelyhet ettünk, vagy ellátogattunk a környező tavak egyikéhez, és fürdöttünk egy jót. Sajnos ezt nem tehettük meg túl gyakran, mert amíg itthonról mindenki arról írt nekünk, milyen meleg van, addig mi sokszor két pulcsiban tudtunk csak ki-mozdulni, de néha még a téli kabát is előkerült... Hétvégén se hagytak minket unatkozni, megmutatták nekünk a környék szépségeit. Így jártunk a Mikulás házában (akinek még levelet is küldhettünk:), egy mesebeli kastélyban, egy csoki gyárban és még sorolhatnám.

Egyik nap egy hajókiránduláson vettünk részt, és felhajóztunk egy, a városon keresztül vivő csatornán egy tóig, megcsodálva közben a hódok által épített gátakat. Őket sajnos nem láttuk.

Berlint se hagytuk ki, bár sajnos csak néhány dologra volt időnk. Így láttuk a Pergamon Múzeumot, a Berli falat, a Brandenburgi kaput és a Parlamentet (de Angela Merkel-lel sajnos nem futottunk össze).

Az intézmény mindennel el van látva. Vannak lovak, fazekasműhely, sportpályák, ún. Verkehrsgarten, ahol a gyerekeket a KRESZ-re tanítják, miközben biciklizve száguldozhatnak, de persze csak a táblák szerint! Ebédet is intézményen belül főztek, mi is itt ettünk. A reggeli és a vacsora már nem ott volt, az arra való pénzt megkaptuk, és magunk vásároltunk be. Nem volt okunk panaszra.

A 3. hét egészen különleges volt, mert az osztály kirándulni ment, méghozzá a Balti-tengerhez és hát mi se hiányozhattunk onnan! Öt napot töltöttünk ott. A fürdés nem volt mindennapos, mert hideg is volt, és a Balti-tenger se a legme-

legebb. Egyszer-kétszer merész-kedtünk csak be, és akkor is rövid időre, mert azt a 18°C-ot nem lehetett sokáig bírni. Ráadásul egy medúzával is találkoztunk... A partja homokos volt, és az egész annyira hangulatos, hogy mindketten nagyon megszerettük azt a helyet. A gyerekeknek szervezett programokon is részt vettünk, így jutottunk le a tenger aljára egy kis fülkében, miközben 3D-s kisfilmeket vetítettek nekünk (egy majom meg is támadott pár narancssal:), ill. voltunk egy Csodák Palotája-szerű múzeumban, ahol szappanbuborékba bújunk, és árnyékfotót készítettünk, és persze Trabantot emeltünk!

A végén mindketten elmondhattuk, hogy ez az út nagyon sokat segített a nyelvtudásunkban, főleg a hallásértés és a beszéd-készség fejlődött.

Mindenkinek ajánljuk, hogy igyekezzen eljutni Templinbe, és ne sajnálja rá a fáradságot, mert MEGÉRI!!!!

**Juhász Borbála és
Legeza Luca 9.b**

Ismerkedési est

Az Egyesület a Szentendrei Református Gimnáziumért és Kolégiumért idén is megrendezte szeptember végén a már hagyománnyá váló ismerkedési estet az új szülők számára. Az érkezőket szépen megterített asztalok várták az Áprily teremben. Mivel minden résztvevő már a bejáratnál kapott egy a gyermek nevével ellátott, a ruhára ragasztható színes matricát, így könnyen megtalálták egymást az egy osztályba járó diákok szülei.

Az egybegyűlteket az egyesület elnöksége nevében Véber Zita köszöntötte, majd Csokonay Nóra mutatta be a tavalyi tanév rendezvényeit. A nagy kivetítőn az iskola honlapja látszott (www.szrg.hu), ahol az "egyesület" link-nél rá lehetett keresni a különböző kirándulások, műsoros estek leírásaira és a hozzájuk tartozó fény-

képekre. Végignézve ezeket sokan kedvet kaptak ahhoz, hogy csatlakozzanak ehhez a főleg szülőket tömörítő civil társuláshoz.

Ezt követően dr. P. Tóth Béla tiszteletes úr beszélt az iskola újraindítása óta eltelt nyolc évről, az építkezés nehéz de felemelő eseményeiről. A szépen kialakított, modern Áprily teremben ülve nehéz volt elképzelni, hogy itt nem is olyan régen még tűzoltó autók álltak. Hogy az iskola bővítése még mindig folyamatban van, arra az ablak előtt tornyosuló, a tervezett tornateremben felhasználandó építőanyag kupacok emlékeztettek. A rendezvényen sok tanár is megjelent, akik sorban bemutatkoztak a szülőknek. Majd a három osztályfőnök (Földiné Koczor Tünde, Perényi Ferencné és Nyisztor Gergely) beszélt az eddig együtt eltöltött három

hétről, különös tekintettel a három napos gólyatáborra. A szülők szavai-ból érezhették, hogy gyermekeiket szeretettel fogadták ebben az iskolában és megpróbálják ezentúl is a tőlük telhető legjobb módon gondjukat viselni.

Az este további része beszélgetéssel telt el. Kisebb csoportok alakultak, ahol ki lehetett cserélni az eddigi tapasztalatokat, meg lehetett kérdezni a tanároktól vagy egymástól a még nem egészen értett dolgokat. Végül a szülők azzal az érzéssel távoztak, hogy jó lenne máskor is összejönni, csak úgy egyszerűen beszélgetni, véleményt cserélni, együtt lenni. Reméljük, erre az elkövetkezendő 4-8 évben még sok alkalmunk lesz.

B- Z-

Alfa újság

A szerkesztőség tagjai

A szerkesztőség tagjai:

dr. P. Tóth Béláné

Fényképek:

Ferenczi Alpár

Tördelő: Földi Tamás 9.a

Honlap: www.szrg.hu

E-mail: alfa@szrg.hu

Cím: Szentendrei Református Gimnázium

2000 Szentendre, Áprily tér 5.

Telefon: 06/26 302-595